

Nihayetinde Söndü Işıklar

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 14 Mart 2021

Kısık bir gülüştü mutluluk
Belki de kısırdı kader
En çok içimiz iken
Hümayunu evrenin
B/atlı bir düşe omuz atan isyan gibi
Ödediğimiz bedellere sığındık kimi zaman
Ve bazen sığamadık bedene.

Yeryüzünde saklı hangi k/ayıp medeniyet idik sahi?
Elbet aşkın recim edildiği kefen bezinde saklı
Bir leke gibi
Masum kalmak aslında kolaydı öncesinde
Gel gör ki tarafınca
Sınandığımız bunca ihanet
Ve hüznün okyanusunda
Öylesine s/üzüldük ki
Derken kırbaçlanan egolarımıza yenik düştük
Ve aşkın gölgesinde kaybolduk bir bir...

Ket vurulmuştu bir kez ruha ve kat izinde
Kaybolduk dünün
Oysaki şerh düşülen bir okyanustu aşk:
Olmalı derken edimlerde kaybolduk
Sıfatlar dehlizinde esir kaldık.

Aşkın asaleti
Adaletin inhisarı
Hele ki o latif esinti
Ve elbet müebbet yedi sevgi
İki tırnak arasında
Kemirilen acılarla hemhal
Bir sızıdan arda kalan
Keramet.

Her huzme yalındı ve sihir yüklü

Matemin kaçınıcı faslıydı sahi?
Ön sözü hep mi acıydı ömrün?
Son sözü söylemek ne ki
Başlayıp da bitiremediğimiz bir masal gibi
Kahramanı bizdik aşkın
İdam mangasında kayıp bir gölge arda kalan.

Lekeli makamlardı saklı kalan
Lanetin iz düşümü
Metanet yüklü gökyüzü
Devamı gelmedi işte masalın.
Öykündüğümüz o mutlu son
Başı kaybolan zaman zaman
En çok içimizde kaybolan rüzgâr
Esmenin mealî
Bazen izafî bir renk
Yarıdan bile küçüktü yarınlar.

Ufku baltalayan o tutulu nutku
Sabra katkı ettik ya
Sonra uçtuk ve umduk
Ertelediğimiz mutluluk öncesi
Arda kalan ömrün de son güncesi
Sadece kaybolduk içine düştükçe
Aşkın ve asrın:
Kırık tekeri idik
Özlemin sönmek bilmeyen ferî
Ve asılı kaldığımız son hutbe.

Asi/l bir yürekten öte değildi
Hiçbir şey
Hiçliğı soluyan kuşun ruhunda uyuduk ve uyandık
Geride kalandı boşluk
En çok da unutulmuşluğun acısında solduk ve soluduk
Nihayetinde söndü ışıklar
Son sözü de söyleyen kader
Aşkla iman eden bizler
Ve perde.